

„Na tvém místě bych se tak bezstarostně neprocházela,“ řekla liška. „Jestli to ještě nevíš, tak se dneska zřítí nebe, a kdo nebude dobře schovaný, ten to nepřežije.“

Rosomák už na nic nečekal a utíkal k jeskyni.

Liška kráčela dál a potkala kunu.

„Jdu zrovna k tobě, abych tě varovala,“ řekla liška. „Rychle se schovej do jeskyně, protože za chvíli spadne nebe, a kdo bude venku, toho to zabije.“

Kuna se strachem přikrčila a co nejkratší cestou pelášila k jeskyni.

Liška spokojeně obcházela kolem a čekala, až se setmí. Potom vklouzla do jeskyně k medvědovi, vlkovi, rosomákovi a kuně. Natáhla se blízko vchodu.

„Jdi, liško, a podívej se, jestli už nebe padá,“ řekl po nějakém čase medvěd.

Liška vstala a vyšla ven. Vrátila se za chvíli. „Už je dost nízko,“ řekla. „Musíme ještě počkat.“ Ulehla a začala si lízat pracku.

„Co to žereš, kmotříčko, že tak mlaskáš?“ zeptal se medvěd.

„Mám hlad a žeru si tlapy,“ odpověděla liška.

„Mám také hlad,“ řekl medvěd, „ale žrát vlastní tlapy, to přece musí bolet.“

„Kdyby to bolelo, tak bych to nedělala,“ řekla liška. „Jen se klidně zakousnete do vlastních tlap a uvidíte, jak jsou dobré,“ pobízela liška zvířata.

„Jak je máme žrát, když to bolí,“ bránil se medvěd.

„Bolí, bolí,“ posmívala se liška. „Ale co bolí víc než hlad! Napřed to trošinku bolí, a pak vám tlapy tak zachutnají, že bolest ani neucítíte.“

A tak se medvěd zakousl do vlastních tlap a po něm to učinili i ostatní. Komu to připadalo zatěžko, tomu liška přispěchala na pomoc. Neuteklo ani tolik času, kolik je zapotřebí, aby voda začala v hrnci vařit, a medvěd, vlk, rosomák i kuna leželi v jeskyni mrtví.

Nebe samozřejmě do dnešního dne nespadlo a hned tak nespadne. Zato liška měla postaráno na celou zimu o žrádlo.

ZAJÍCOVA POMSTA

Jednou si vyšel zajíc na pastvu. A jak tak brou- sí lesem a strká mlsný pysk hned sem, hned tam, zarazil si najednou do nosu trn.

„Ty hloupý šípku,“ rozkřikl se zajíc na šípkový keř a chytil se za bolavý nos, „nemůžeš uhnout z cesty!“

„Zlob se sám na sebe,“ řekl šípkový keř, „jako bych za to mohl, že tě prohání mlsná a chodíš jako slepý.“

„Však já ti ukážu,“ pohrozil mu zajíc a běžel k ohni.

„Ohni, jsi krásný a silný, spal šípkový keř, vypal ho až do kořene, ať po něm nezbude ani památka.“

„Čímpak ti ublížil?“ zeptal se oheň.

„Píchl mě do nosu.“

„Nestrkej nos, kam nemáš,“ řekl oheň.

„Však já ti ukážu,“ pohrozil mu zajíc a běžel k řece.
„Řeko, jsi veliká a silná,“ volal už z dálky, „uhas oheň, uhas ho až do poslední jiskérky, ať po něm nezbude ani památka.“

„Čímpak ti ublížil?“ zeptala se řeka.

„Nechce vypálit šípkový keř.“

A co ti udělal šípkový keř?“

„Píchl mě do nosu.“

„Nestrkej nos, kam nemáš,“ řekla řeka a už si zajíce nevší-mala.

„Však já ti ukážu,“ pohrozil jí zajíc a pospíchal k vodnímu duchovi.

„Vodní duchu, jsi moudrý a všemocný, vysuš řeku, vysuš ji až do poslední kapičky, ať po ní nezůstane ani památka.“

„Čímpak ti ublížila?“

„Nechce uhasit oheň.“

„Čím ti ublížil oheň?“

„Nechce vypálit šípkový keř.“

A co ti udělal šípkový keř?“

„Píchl mě do nosu.“

„Kdybys byl do něho nos nestrkal, nebyl by tě píchl,“ řekl vodní duch a obrátil se k zajíci zády.

„Však já ti ukážu,“ pohrozil mu zajíc a běžel za lovcem.

„Lovče, jsi nejlepší střelec široko daleko,“ lichotil mu zajíc, „máš dobré oko a ostrý šíp, zastřel vodního ducha.“

„Čímpak ti ublížil?“ zeptal se lovec.

„Nechce vysušit řeku.“

„Čím ti ublížila řeka?“

„Nechce uhasit oheň.“

„Čím ti ublížil oheň?“

„Nechce vypálit šípkový keř.“

A co ti udělal šípkový keř?“

„Píchl mě do nosu.“

„Dobře ti tak,“ řekl lovec, „nestrkej nos, kam nemáš.“

„Však já ti ukážu,“ pohrozil mu zajíc a utíkal pryč. Byl zlostí bez sebe a marně přemýšlel, jak potrestat lovce. A tu uviděl před srubem ženu stříhající kůži na oděv.

„Ženo,“ řekl zajíc, „máš dovedné ruce, přestřižni lovcovi těti-vu na luku.“

„Čímpak ti ublížil?“

„Nechce zastřelit vodního ducha.“

„Čím ti ublížil vodní duch?“

„Nechce vysušit řeku.“

„Čím ti ublížila řeka?“

„Nechce uhasit oheň.“

„Čím ti ublížil oheň?“

„Nechce vypálit šípkový keř.“

A co ti udělal šípkový keř?“

„Píchl mě do nosu.“

„Kdo strká nos do cizího, musí počítat s tím, že přes něj dostane,“ řekla žena a dala se znovu do práce.

„Však já ti ukážu,“ vykřikl zajíc a utíkal pryč. A jak tak utíká, srazí se s myší. Myš leknutím vypískla a schovala se do díry v zemi. Byla to ještě mladá myš a myslela, že zajíc je pes.

„Pročpak ses přede mnou schovala?“ ptal se zajíc. „Vylez ven, potřebuji s tebou mluvit!“ řekl, protože ho právě něco napadlo.

„Nevylezu,“ řekla myš, „ty bys mě sežral.“

„Můžeš si vybrat,“ řekl zajíc. „Budu tu sedět tak dlouho, až tě hlad vyžene ven, a pak tě zakousnu, anebo nevylezeš a pojdeš hladý tam dole. Ale když vylezeš a něco pro mne uděláš, slibuji, že se ti nic nestane.“

„Věřím ti,“ řekla myš a vylezla. „Co mám udělat?“

„Poběž se mnou kousek tam k té ženě.“

Dali se do běhu. Jakmile žena uviděla myš, tak se jí polekala, že volala už z dálky na zajíce: „Neposílej ji na mne, já lovcovi tětívu přestřižnu.“ Vzala nůžky a běžela za lovcem. Když lovec uviděl ženu, volal: „Nenič mi můj luk, já vodního ducha zastřelím,“ a rozběhl se za vodním duchem. Vodní duch spatřil lovce s lukem, ulekl se a volal: „Nestřílej, já řeku vysuším.“ Když řeka slyšela, co vodní duch říká, začala prosit: „Nevysušuj mě, já oheň uhasím.“ Vylila se z břehů a valila se k ohni. Oheň prosil už zdaleka: „Nehas mě, já šípkový keř spálím.“ A než se šípkový keř nadál, vypálil jej oheň až do kořene.

A pak říkají, že jsem hloupý, pomyslel si zajíc pyšně.